

jalgu al ei olnud; waid sarwed ja inimese jalad oli wahisoldati kartus luulemise wae abiga elaja fulge lisandud. Mehed läksid hobuse ligemalle ja tahtsid teda finni püüda. Ühesorraga halas kimmel taganema; ei jäanud temast suuremat järele, kui üks paljas warjuju müüri fulge. Kui aja lugu sügavamalt hakati läbi katsuma, siis leiti wiimaks, kust hobuse warjuju seinamüüri fulge oli sundinud. Teise pool hoovi, otsekohe müüri seinaga vastastiku seisis üks magadis fambri aken; senna alna ruutu fulge oli üks hobuse fuju maalitud. Kui nüüd kogemata toas võleva küünla walgu nõnda hobuse fuju peale langes, et mari müüri kohta vuutus, siis töösis kimmel hoovi peal nähtavaks. Se asj sundis üksnes siis, kui küünla kõrgus nõnda juhtus, et tulevalgus maalitut fuju kesspaika kulus. Kui küünal teise kohta pandi ehit ärafustutati, siis kadus ka hobune hoovi pealt.

Saksa rahval on mõnikord laternid maalitud flagidega, mis nõnda tehtud, et kui küünal laternis võleb, tulevalgus klaasi peale maalitud lujud, eemale seina peale viskab.

Se õpetub mees, kes ülemal kuulutud jutu ühte saaksale raamatustesse ülespannud, lisab veel kaks tondi lugu juure, mis tema ise näinud ja mis selge idsi peawad olema. Tema räägib nõnda:

„Mulg oli poissile põlves kaks veikest trummi; nende peal paristast mängides enamist hommikutust

õhtuni, lunni ija läest läksu sain, trummid toalaka via, kust neid iljemine mõnel arukorral mängiks tohtisin wöta. Need trummid halasid ühel pääwal pärast lõunat iseenesest lakaas parisema, ja paufussi wad nii korra pärast teine teise järgil, kui lõöks sedagi kepiskesteega nende peale. Aga lakaas ei wödinud inimese looma olla, sest üks oli lufus. Mina läksin tasailukeste treppi mööda ülesesse, luurisin salamahti ukse wahelt ja nägin et trummid omal paigal seisid, ja ei sedagi nende ligimail nähtaval olnud. Siiski kuulus trummimise parin ührepuhku pumpes, pumpes! minu sõriva. Südant wötes läksin ma rutust ligemalle; seal leidsin siis silmapilgul trummali, kes minu trummid oleks hukanud, kui ma temale mängimest ei oleks keelanud. Wihma oli sadanud, ja katuse oti ülewäl ühes kohas wigane. Sisseimitsenud wesi oli ühe laua peale koko walgrund, mis kõrgel pennide peal seisis; seal kulus wesi tilgutti mõlemalt poolt laua sõriva minu trummide peale ja tegi seda naiskat parinad.

Mooremeha põlives olin ma ühe mõisniku poea juures kodu-õpetaja. Seal juhtus ühel pääwal mitu inimest kuulma, kui mina oma foollapsele seletasin, et tontide, koduläijate ja muu würtastuste kartus ühna tühine on. Õpetusele lisasin mõne sundsa jutu sõriva, kust igamees wöös näha, kuida inimene ita iseennast petab, kui tema niisugust asja usub. Üks neist jutu kuuljatest pahandas meelet minu us-